

WASSILISSA

Rysk Roman af HENRY GREVILLE.

(Forts. fr. föreg. nr.)

Hon fattade därför det beslutet att i alla fall gent emot henne vara upprigtig utan att tänka vidare öfver till hvilka konsekvenser ett sådant förfarandesätt skulle leda.

— Ja, Lissa, hon har frågat om det, svarade hon sakta och roligt. — Och jag har lugnt... för första gången... det är mycket illa...

— Du må icke ljuga en annan gång, Zina, sade Wassilissa allvarligt; — bevara din moders tillit och kärlek... Hvad mig angår...

— Nå, än sedan? Du eller jag, kommer det icke på ett ut? I dag lika väl som i går? svarade Zenaide nästan vredigt.

— Du såg i går, att det icke kommer på ett ut, sade Wassilissa lugnt, men sorgset. — Vi måste vänta oss vid tanken på en skilsmässa.

— En skilsmässa? utbrast Zina förtvånad, stannade, drog sin arm ut ledsgärningsans och såg vredigt på henne.

Wassilissa grep Zinas arm och lade den åter i sin. De gingo hämtat en liten gammal stads hall för att i en rik familj som höjde sig öfver en förtvånad sja.

— Beträkta denna sja, sade Wassilissa; — då vi sista gången kommo här förbi, var den blå och betäckt med små, vita segel, som sågo ut som stora mäsar; nu är den svart som svart, emedan isen betäcker den, och snön, som omgifver den, förklarar den med en prögel af sorg.

— Tig, tig! Du gör mig ångslig! bristade den lilla connessan, i det hon tryckte sin kusins arm intill sig. — Detta är en bild af mitt förlutna liv, jämförd med det lif, jag går emot; — sade Wassilissa med ögonen fulla af tårar. — Min vär är förbi. Jag är ett fattigt, faderlöst barn, som af barmhjärtighet blef uppfostrad i en rik familj; men du är den rika connessan Komjassins... Vårt lif skall i en framtid icke hafva någonting gemensamt.

— Intet skall afhålla mig ifrån att alltid älska dig, sade Zenaide och omfamnade ömt sin kusin.

— Mademoiselles, viljen I vända om! utbrast mademoiselle Bochet.

De unga flickorna slogo in på återvägen. Den ljusa horisonten började blifva grå, ett förtvånad till intet. De förtvånad till intet. De förtvånad till intet.

— Se på himlen, sade Zenaide, — vare sig det är vinter eller sommar, lysen den alltid på samma sätt öfver sjön, och värden skall också vända tillbaka. Jag vill vara som himlen! Låt det snöa och regna, jag vill blifva dig trofast som dessa stjärnor!

Wassilissa tryckte hennes hand utan att svara.

En half timme därefter rullade vagnen vidare, och snön knarade under hjulen.

Grefvinnan hade beslutat köra hela natten; efter suppen, som intogs klockan tio, begaf man sig åter på väg, och en hvar gjorde sig det så bekvämt som möjligt för att kunna sova.

Dmitrij kom här till modern i sofvagnen. Kammarjungfrun, hvars plats han intog, placerade sig i den stora vagnen och insomnade genast. De två guvernanterna och hr Wachtel följde likaledes i sömn, efter en kort, osammanhängande konversation.

Lissa sof sig. Hennes tankar sysselsatte sig med gårdagens scener, och en plågsam smärta grep hennes unga sinnelag. En bitter sorg undanträngde alla andra känslor, och hon gjorde sig förebärlig öfver, att det icke ville lyckas henne att bannlysa dessa uppröriska tankar.

Hvad beklagade hon då egentligen? Fursen? Nej. Hennes samvete sade henne, att det blott var vänskap hon kände för denna roliga, ärliga och när. Hon tryckte bra om fursten, satte mycket värde på honom, men hon hade i hans närvaro aldrig den känsla af oro, den fruktan för att missgissa, som, det andade hon, är kärlekens förloppare eller ledsagare.

Var det kanske den stora förmögenheten, den förmåga till det kejserliga hovet, hvartil hans höga rang hade fört henne, Wassilissa var en för stolt natur för att kunna lägga större vikt vid dylika rent yttre förtroenden.

Hvad var det alltså, som lockade dessa heta tårar, hvilka hon sökte undertrycka bakom flöret, fram i hennes ögon?

Det var förlusten, den oersättliga förlusten af ett stöd, ett säkert värn, det kände hon så väl.

Han skulle icke hafva tålt, att man sågar mig, sade den faderlösa, och hon blef tungsin. — Han skadde mig... han skadde mig!...

Och det stackars barnet såg, huru drommen om lycka drog förbi henne, en lycka, som redan var förlorad för henne, redan innan hon hade den i sina händer, en make, som skulle hafva beskyddat och försvarat henne, ett hus, som hade tillhört henne, ett lugnt hem, oafhängighet i alla afseenden...

I går, ännu fången, skulle hon i dag plöjligast hafva varit fri, fri och alskad.

Hon hade giltiga skäl att gråta öfver sin vackra dröm. För henne måste verkligheten med hvarje dag blifva hårdare och rikare på sorger.

Sistnigen försökte hon, inladd af vagnens gungning, i en halfsamman En liten stund börde hon ännu post-hästens belysning, som uppmuntrade

hvar arpe, svagt till hennes öra, och slutligen försökte hon i en allt försökande sömn.

— Det hade knappt börjat dagas, då vagnen stannade framför en stor, grundmurad stationsbyggnad, där morgonkaffet och teet väntade på sällskapet. Alldeles som i hälsarebostaden funno de här samma varma frackbröd i skåffor och nybakad smör; en bakare befall sig likaledes i reservvagnen, och brödet bakades under resan.

Grefvinnan var i ett förtvånad tilltill; hennes söns knuffningar hade, medan hon drömde, besvärat henne hela natten igenom, och hennes sömn hade därför blifvit fullkomligt störd. Hon lämnade därför Dmitrij tillbaka till hans uppfostrare och tillade den pedagogiska anmärkningen:

— Herr Wachtel, ni måste gifva akt på gossens sömn; han är allt för orolig; när han valfrar sig för mycket omkärning, gör ni bäst i att väcka och tillrättvisa honom. Man kan redan tidigt vänja barnen vid en lugn sömn, om man blott betar sig rätt.

Läraren bugade sig aktningsfullt. — Jag skall alltså stiga upp om natten för att väcka gossen. Jag är glad, när han sover och låter mig vara i fred, tänkte han.

— Edra befallningar skola efterkommas, fru grefvinnas, sade han högt. — Jag väntade blott på ert samtycke.

Dmitrij var rasande och räckte ut tungan åt honom bakom hans rygg. Grefvinnan såg det väl, men det passade icke in i hennes system att lägga märke till förmärelser, som gällde andra, i synnerhet när det hörde från hennes bortskämda barn.

Ja, hade hon funnit tillfälle att foga en nyttig moralisk sats därtill, det hade varit något annat. Men det förtvånade fallet egande sig icke därtill. Hon låt alltså gossen slippa och låt sig nöja med att säga halfhögt till de tre uppförrarne:

— Vissa ting bör man obetänktligt genomdriva, andra skall man däremot öfverse med så länge, till dess det man har eftersträfvat är uppnåddt, och därefter kan man hafva sin uppmärksamhet riktad på dessa fel, som man hittills har fördragit.

De tre älskornas att detta lilla tal bugade sig samtydigt.

— Zina, fortfor grefvinnan, — gå här till damerna i den stora vagnen, jag vill nu taga din kusin i till mig.

Den befallda förordningen blef stilligtande verkställd, och karavanen fortsatte sin väg.

ELFTE KAPITLET.

Grefvinnan förklarar för sin niece aktenskaps betydelse.

Solen hade visserligen gått upp, men stod ännu mycket lågt vid horisonten, och dess strålar skoto som lusspetsar igenom vagnsgardinerna. Grefvinnan låt fönstret glida ned på den sida, där hennes niece satt, för att utan fara för förkylning inandas frisk, ren luft; hon höljde bekvämt in sig i sin pels, lade fötterna upp på saten framför sig — kammarjungfrun hade placerat sig anordnades — och överläste det tal, som hon skulle hålla för sin niece.

Den som satt lika stiel som vid middagbordet, väntade med sänka ögon på det, som komma skulle. Hvad det då måste vara, ville hon bevara sin kallblodighet. Det utbrött, som i går afton hade undslupit henne, lade hon med smärta ångsat, hennes själ var väl icke tillräckligt stälsatt för kampen, men hon besatt den härskande marmors motståndskraft.

— Ditt uppförande var godt, Wassilissa, började grefvinnan.

Den som satt lika stiel som vid middagbordet, väntade med sänka ögon på det, som komma skulle. Hvad det då måste vara, ville hon bevara sin kallblodighet. Det utbrött, som i går afton hade undslupit henne, lade hon med smärta ångsat, hennes själ var väl icke tillräckligt stälsatt för kampen, men hon besatt den härskande marmors motståndskraft.

— I det du icke har sagt något till din kusin om det, som passerat i förrgår, fortfor grefvinnan.

Wassilissa höjde hufvudet, lyfte det därpå åter och stirrade stiel på muffen, i hvilken hennes nervösa darrande händer lekte med ringarna. Att blifva berömd för Zinas första lagn lögn var sig tungt för henne. Men när kunde icke vara tal om ett återlag.

— Du ser, kära barn, fortfor grefvinnan, som satt där så bekvämt som möjligt, omgifven af mjuka kuddar, — att vi leva i en usel värld; du är visserligen allt för ung att inträda i den, och jag skulle hafva utsatt denna tidpunkt ännu längre, men den har ryckt närmare utan min vilja; jag måste alltså förbereda dig på det, som väntar dig. Furst Schurrow kom till mig i den afsikten att anhölla om din hand; jag hade intet att invända mot detta gifternål, men grefvinnan, som jag har gifvit dig...

Vid dessa ord tog hon sin vackra hand med de fina handskarna på ut muffen, och niceen kysste denna enligt sedvana, som det var skick och bruk vid dylika fraser. Så smög sig handen åter in i muffen.

— Din uppfostran skulle icke göra någon samhällskrets kunnig, fortfor grefvinnan; — men det oaktadt är du icke skapad för den höga ställning, till hvilken fursten ville lyfta dig. Jag vet icke, hvad som kan hafva förgiftat hos honom ifråga det öfverblif, jag kallade på dig, och till det, då jag återvände, med det förkommer mig vara tydligt, att du på ett eller annat sätt måste ha särat fursten, och, finkänslig och ömtålig, som han

är, torde han därför hafva uppgifvit sin afsikt.

Wassilissa vände sig litet om, men den unga flickan nedslagna ögon lyfte sig icke. Blott hennes läppar öppnade sig litet, och hon bleknade.

— Sedan vi kommit att tala där- om, sade grefvinnan, hrars läse lugn blifvit något stördt, — så berättar mig, hvad som passerat mellan er, ty jag måste tillstå, att den historien är mig alldeles ofattlig.

Först nu slog Wassilissa upp ögonen, och grefvinnan läste ett så främmande, ovanligt uttryck där, att hon plöjligt rådde sig, som väpnad till kamp.

Fursten frågade, om det gjorde mig ont att återvända till Petersburg. — Hvad svarade du?

— Att jag befall mig väl öfverallt tillsammans med min kusin.

— Och så?

— Så frågade han mig, om jag icke med beklagande kom att sakna någon bland de besökande.

— Och då?

— Jag svarade, att jag icke hade vännar i grannskapet, och att min kusin var mig nog.

— Vidare.

— Så frågade fursten, om jag höll mycket af Zina, och om jag kunde be- stäma mig för att skiljas från henne.

Jag svarade, att jag höll mycket af henne...

Här kom Wassilissa i rätt tid ihåg, att hon skulle alltså grefvinnan sin valgarvinnas öfver; allting i världen...

— Och då?

— Så sade fursten till mig, att ni var sysselsatt, och att han icke ville stanna längre. Jag föreslog honom att dricka te med oss, men han afslög det och reste genast.

— Är detta all?

Den unga flickan såg på sin tant med samma uttryck som förut, därpå sänkte hon ögonen och svarade lugnt:

— Ja, tant.

Grefvinnan teg.

I niceens svar hade hon icke upptäckt något, som kunde synas fursten opassande, intet därpå kunde hafva varit i stånd att försvaga eller blott sänka den lidelse, om hvilken han nyss hade talt med Wassilissas valgarvinnas. Det var alltså blott brist på uppmuntran, som hade sluttat hennes uppförande.

Men då den unga flickan icke hade vetat hans afsikt, så var hennes uppförande fullkomligt passande och oklanderligt. Felet var således på tan- tens sida, som hade underlättat att förbereda henne.

På grefvinnan gjorde denna obehagliga tanke blott ett flyktigt intryck, sådant som det en fläddernas framkallar, när den i skymningen fladdrar förbi ett fönster; med otro- lig beaktelighet grep hon den svaga punkten i Wassilissas beaktelse.

— Du ser alltså, sade hon, — hvilka följder det har att hysa romantiska idéer i din hjärna och uttala dem på ett opassande sätt.

Lissa pressade läpparna tillsam- mans utan att svara.

— Blott det löjliga sätt, hvarpå du uttryckte din öfverdrifna vänskap för din kusin är skuld till, att du har gått miste om oändligt rikedom och ring. En i öd värd entusiasman, den darrande idén att hålla de an öfvergifva sin kusin, afkände de väldiga känslor hos vår vän och granne, hvilka han hyste för dig. Han skall hafva sagt dig sjelf, att du talar med allt för glömda öfver om en i och för sig helt vanlig sak, två unga flickors böjelse för hvarandra, hvilka öf- uppfostrade tillhopa. Denna glöd och denna öfverdrift missagade honom hos en ung flicka, som han annade lyfta till en hög ställning, och det är blott att tillkänna brist på det, som passerar dig, att han teg. Vi måste här erkänna Guds finger, som under- ständt begagnar sig af till utseendet ringa anledning; till att fullborda sinna afsikter.

Grefvinnan var glad i sitt inre och vördade därför den godmodiga han- den, som hade förhindrat detta olyck- lica gifternål.

Lissa svarade icke. Hon närde honom i sitt hjärta och druckade för att hon icke kunde beräkna hela vid- den af det första ord, som ville an- tulla henne.

Lyckligtvis fortfor grefvinnan ge- nast:

— Då den tid är kommen, mitt barn, då man kan tala med dig om aktenskapet, så vill jag säga dig det, som hvarje moder måste säga sina barn vid deras inträde i världen.

Vid ordet "moder" kom enligt sed- vana handen åter i dagen från muf- fen; men den unga flickan hade med sina nedslagna ögon ett så tankfullt uttryck, att grefvinnan åter gån- den efter att hafva slätit sitt hår.

— Aktenskapet, fortsatte gref- vinnan, — är en godmodig inrättning i världens skapelse. "Kvinnan skall öf- vergifva fader och moder och blifva när sin man, och de skola vara ett kött", säger den heliga skrift. In- tradandet i aktenskapet är alltså den viktigaste händelsen i kvinnans lif. Genom aktenskapet får hon rätt att gå ut ensam, att tala i sitt eget namn, att bära sammet och diamanter — om hennes tillgångar tillåta det — med ett ord: hon får göra allt, hvad lagen och den goda tonen tillåter, och hvil- ket är förmånet; en ung flicka. Men hon åtager sig äfven förpliktelser, och den första af dessa är att älska sin man och vara honom underdånig.

Grefvinnan måste hämta andan.

— Att älska sin man och vara ho- nom underdånig? upprepade Lissa.

— Ja, mitt barn, det är den första af makens plikter. En kvinna, som in- går ett aktenskap, svär inför Gud att älska sin man, vara honom trogen och lyda honom. Detta är det högtidligaste

löftet, och man bör icke allena ut- tala det med läpparna, utan det bör också komma från hjärtat och be- stämmas genom ett helt lifs trohet.

Grefvinnan uttalade dessa ord med en så djup övertygelse, att Lissa blef helt vek om hjärtat och hennes blick antog ett mindre stiel uttryck.

— Glöm därför aldrig, mitt barn, att du skall älska din man mer än dig sjelf, att du måste föredraga hans lycka framför din, hans nöjen framför dina, hans vännar framför dina.

— Mitt ok är ett kärlekens ok", säger Herren!

— Jag skall icke glömma det, sade Lissa med fast röst.

Grefvinnan såg en smula öfver- skall på henne. Hon förvånade sig öf- ver, att någon kunde känna behöf att bekräfta öfvertygelsen, som hon hade uttalat. Emellertid, det var ju intet därt, hon fortfor:

— Men för att vara tydlig i aktens- kapet, måste man inga ett ständs- merigt aktenskap, och därför ser jag Herras finger i de ord som du, som sitta här, Schurrow ifråga dig. Du är af allig familj, min niece; din fader har tjänat med ära och har ditt till- följt af sår; men han var blott öf- verste, och dig moder tillhör blott den lägre landtadeln.

— Min fader dog för sitt land, sade Wassilissa, i det hon lyfte sitt hufvud.

Tårar höllo på att kväva hennes röst, blott genom en våldsam an- strängning beklagade hon dem. Hen- nes egod brände, hon lade handen på...

— Jag gillar dina känslor, mitt barn", sade grefvinnan midt.

Hon höjde sig ned till sin niece och kysste hennes pannan mera ömt än hon på länge hade gjort.

Detta ömhetsbevis kom det stackars barnets hjärta att strömma öfver, hon brast i gråt, men undertryckte genast denna, då grefvinnan badade öndliga sinnesrörelser; hon bestämde natu- rligtvis endast och allena, om de vo- ro nödvändiga eller icke.

— Jag hoppas, att vi, grefven och jag, hafva ersatt din fader så godt vi kunna, och att vi på den yttersta dagen lugnt kunna träda fram för vår skapare för att aflägga räken- skap för det pund, som varit oss an- förtroddt, fortfor grefvinnan, i det hon citerade orden i en biblisk liknelse.

Hon skäldade att efter den heliga uppenbarelse, hvilka hon hade för- tjänat sig att hafva varit, är det därför icke mindre säkert, att du blifvit uppfostrad i en långt högre krets än den du kan hoppas uppnå genom ett gifternål.

— Hvarför det, tant?

Wassilissa inläde i dessa ord all den naivitet, som den smula listighet, hon besatt, ingaf henne.

— Emedan...

Grefvinnan blef förlagen och tve- kade. Hvarför också? Hon beslöt att hugga af känslans beaktelse.

Emedan du icke har någon förmö- genhet, sade hon, — och emedan man- nen, när han gifter sig, måste hafva en ekvivalent för det, som han med- för, alltså rang, skänd och förmögen- het. Du tillhör icke högadeln, du har ingen förmögenhet, du måste alltså taga en man, som passar för dig. Vi skola för öfrigt bemöda oss att skaffa dig en sådan, som är litet rikare än du sjelf. Jag gifver dig i hemgift ett kapital af 10,000 rubler, af hvilka du uppbär räntorna intill ditt 21:sta år; dessutom har du en utstyrel till ett värde af 5000 rubler; linne, klädnings- tyg, silfver och husgeråd... och du tackar mig icke?

Grefvinnan lade en så högmödig ton i denna fråga, att Wassilissa nog kände förtvånelsen, men icke väl- gärningen.

— Jag tackar er, tant, sade hon i en nästan lika högmödig ton. Därpå höjde hon sig med till tantens handsk och sa: "Åt, styf och rak som förr."

Grefvinnan tryckte en kys på skinnbarrettens sammet; hon kände, att man bjöd henne trohet, men kunde icke förhindra det. Hon fortfor där- för:

— Jag vill göra bjudningar i vin- ter. Den första tisdagen i december öger en bal rum hos mig, och jag skall presentera dig för gästerna. Innan värn skall du vara gift, och nästa vinter inför jag Zina i sällskapsli- vet.

— Då måste jag vara gift? sade Wassilissa i en likglad ton.

— Naturligtvis, svarade tanten ir- riterad, — de man, som jag i vinter inbjuder för din skull, skola, med en- staka, oundvikliga undantag icke va- ra de samma, som de min dotter kan göra anspråk på.

Bagaren var öfverflydd. Wassilissa hade ett ögonblick en känsla, som om hon måste stötta sig ut ur vagnsdör- ren, genom hvilken den isande vinter- luften blåste emot henne... men hon betänkte sig snart; tanken på hennes kusin höll henne tillbaka.

— Jag tackar er för er godhet, tant, sade hon med stor ansträngning till grefvinnan, — jag skall bemöda mig att förtjäna den.

Grefvinnan var tillfreds... Hon ta- lade ännu länge om de plikter, som en gift kvinna har gent emot samhället. Niceen höjde icke på henne.

— Hon är Zinas moder, min väl- görarinna, sade hon beständigt för att lugna sig.

Andtligen öppnade de poststatio- nen, och grefvinnan, som ville hålla sig skadeflös för den nattro, som so- nens sparkningar hade fördrifvat för henne, sände bort den unga flickan.

Då man icke riktigt visste, huru alla skulle få Zina i den stora res- vagnen, fick plåsen den idén att ta- ge plats med Wassilissa på det baka- sta bänkstället. Hon sände detta inseende till henne i en annan vagn och steg jublande in med sin kusin. Här kunde de tala ostörd.

— Blott mamma icke lägger märke till, och hon, — men jag hoppas, att hon skall sova... För resten, skulle hon gråta, så tager jag hela skulden på mig.

Denna gång sof mamma verkligen och lade icke märke till något.

TOLFTE KAPITLET.

Friden blir störd.

Resan varade fem dagar utan uppe- håll, men undantag af måliderna och några hvilotimmar under natten.

Det hade naturligtvis varit mycket enklare, också för omkostnadernas skull, att begagna järnvägen till Moskva, men grefvinnan afskydde järnbanorna.

— De äro så simpla, sade hon, — Man träffar där tillsammans med så många slags människor.

Förgafves förestälde man henne, att hon kunde taga en särskild wa- gon för sig sjelf, att hon kunde låta flera sina måltider dit, uppställa en säng i den... grefven hade till på köpet lofvat att draga försorg om en vagn, enom bygd för henne, som hon kunde begagna två gånger om året, på höst- och hemresan; hon ville icke höra talas därom.

— Det skulle dock alltid vara samma lokomotiv, sade hon, — och där- näst kunde jag ansöka förbjuda dessa människor att driva omkring på per- togen?

— Hvad det angår, sade grefven leende, — så måste jag visserligen tillstå... Men ni kan låta gifva ett ettstjärnigt, så blifve lokomotivet upphäldt i restställe för er.

— Skonerna äro för äla och en lyar", svarade grefvinnan.

Chausseen, på hvilken hennes vagn med sex sön körde, var helt säkert äfven för alla; men när köpmannen på afstånd börde det långa vagnstå- gets bjellerklang, vred han sin tårans- tass åt sidan, och bonden ryggade med sin kärra alldeles ned i chausse- grafven. Vagnarne flögo, så med vin- dens hastighet hanat vägens midt och betäckte de af sådan prutt blandade människorna, allt efter årstiden, med dam och smuts.

Så mycket de visst, grefvinnan sak- sade talsättet sinne i de demokra- tion. Men saunen dam, som afskydde folkvendet, äste i sin bostad i Pe- tersburg en hel asyl full af fattiga kvinnor, som förde ett sysslost lif som henn, och hvilas öde under- stundom föreföll henne i hög grad löjligt.

Men hvad hon icke kunde utårdha, det var de oberoende människor, i hvilka ögon hon intet betydde, dessa människor, som icke lästade på be- ne, som till och med understundom intet öfver för dem.

— "Fy!" var hennes galonerade läke- berönde avsk; på en tånsplida eller uppvisning vände för att göra plats för henne.

Dessa människor afskydde och för- aktade hon; men däremot funno be- derna på hennes gods, hvilka blottade hufvudena och bugade djupt för sin fru, henne alltid ädelmodig och barn- härtig, alltid redobogen att efterskän- ka en skuld eller göra andra medgif- vanden.

Hvad hon begärde mera än allt an- nat, utan att dock vara i den ringaste grad själfmedveten därom, var under- dånig vördnad; för detta pris var intet öfver för tungt, inga föreskalle- rer för besvärliga.

Den stolta och despotiska kvinnan bar hvarje onsdag och fredag i fastan — och fasttiden i Ryssland varar länge, — utan att någon, undantagen af hennes kammarjungfru, visste det, en grof chemie af öblekt hamngarn, som sårade hennes fina skinn, hvilket var vant vid battiste. Detta skedde för att döda köttet. Under de tre si- sta dagarne af påskeveckan fastade hon, och under den förordning, att hon icke kunde låta fastlagsmaten, lyfvarde hon sig under denna tid af ett litet stycke bröd och en kopp te dag- ligen; och dessa spåknigar förtog hon uteslutande af kärlek till bot, öfning och för trons skull, ty hon ak- tade sig för att tala därom.

Men därtill inskränkte hennes re- ligiösa plikter sig äfven. Barmhärtig- heten uppfyllde hennes lif och hen- nes hus; tron bjöd henne att spåka sig som en nanna och öfva ofantliga summor åt kyrkan; hon hade gjort det lifvet att aldrig neka en almösa, men hennes hjärta var lika fullt härtat som sten och hennes stölkett gransk